

SZÖVEG –
DÉR KATALIN klasszika-filológus

SOROZAT –
BIBLIA ÉS IRODALOM

A HÁLA

Vas István: A TEREMTŐHÖZ

Köszönöm, hogy megteremtettél,
ó, Szeretet, és idetettél,
hogy csillagok, ködök, hegyek
között ember legyek.

Köszönöm, amit látok,
a teremtett világot,
hogy még a rossz sem céltalan,
mindennek jelentése van.

És én is neked kincset-érő
egy vagyok, soha-visszatérő,
s akár a férges, vagy a szentek,
valamit jelentek.

Meghalok, semmit nem veszítek,
művedet meg nem semmisíted,
s a mennyben vagy pokolban
az leszek, ami voltam.

◆ *Mid van, amit nem kaptál?* – kérdezi Pál apostol felfuvalkodott, önmagukat mindenki másnál többre tartó korintusi kortársaitól (Első korintusi levél 4,7). Amíg az ember nem tudja, hogy minden, amije van, és minden, ami ő maga – ajándék, addig képtelen helyesen értékelni a dolgokat, mert önmagát állítja a középpontba, mintha ez a minden tőle származna, rajta múlna. Igencsak kicsinyes mértékkel mér, aki önmagával méri önmagát. Csak fogyaszt és éget, szemetel és pusztít. Építeni csak az képes, aki tudja, hogy ő nem tulajdonosa, hanem sáfára kincseinek, dolgainak, értékeinek, képességeinek. Semmije nincs önmagától, mindenét kapta, mégpedig letéteményként, arra kapta, hogy jól gazdálkodjék vele, a maga és mások valódi javára. Életétől, házastársától, gyerekeitől kezdve anyagi javaiig, tehetségeiig, jó tulajdonságaiig, erejéig mindene adomány. Csak az az enyém, amiről tudom ezt – mindaz, amit kaptam Istentől, közvetlenül vagy emberek közvetítésével. Ha ezt nem látom be, hiába veszek luxusautót, palotát, Rolex órát, mindebből semmi sem lesz igazán az enyém, nem is lehet.

Milyen bölcs a nyelv! Nemhiába jelenti a latin *gratia*, *grácia* szó egyszerre az ajándékot is meg az érte való hálát is. Elfogadás nélkül nincs adás, ajándékozás, az igazi elfogadás pedig a hála. Aki nem ad hálát szóban, szívből, mindazért, amit kapott, meg sem kapta azt. A korszellem sok más értéken kívül a háláról is leszoktat: követelőzésre nevel. Arra ösztönöz, hogy az ember legjobb esetben is természetesnek, magától értetődőnek tartsa javait. A reklámok kulcsszavai – márpedig, amint Ákostól tudjuk, „a reklám a főnök / meg a sorozathősök” – a szerezd meg, csapj le rá, mert megérdemled, mert jár neked szemléletére nevelnek.

Hogy mi lesz javaink sorsa az élet végén, arról Jézus is csak a példázat tompító szűrőjén keresztül beszélt. A példázat emberének élete végén a gazda-Isten elé kell állnia, aki egyetlen dolgot mond neki: „Adj számat sáfárságról!” (Lk 16,2). Mire költötted talentumaidat? Önmagadra vagy másokra? Elfecsérelted vagy kamatoztattad kincseidet? Ez a kérdés. ◆

Marc Chagall (1887–1985): Noé és a szivárvány. Olaj, lenvászon, 1966.